

Sygn. akt II Ca 779/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Czarnecka

Sędzia: SO Anna Kulczewska-Garcia

Sędzia: SR del. Dariusz Małecki (spr.)

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Hencel

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B. i G. B.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powodów

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 1 marca 2017 r.

sygn. akt I C 1184/17

1. oddała apelację;
2. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 135 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Anna Kulczewska-Garcia Anna Czarnecka Dariusz Małecki

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 września 2016r. powodowie M. B. oraz G. B. prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) s.c. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. kwoty 870 zł z odsetkami od dnia 28 marca 2014r. do dnia zapłaty z tytułu wypłaty odszkodowania za poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu powodowie wskazali, że uszkodzony K. U. wynajął od powodów samochód M. (...) jako pojazd zastępczy na czas naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku wypadku komunikacyjnego; koszt wynajęcia pojazdu wyniósł 1820zł netto; wierzytelność wobec zakładu ubezpieczeń o pokrycie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego została przelana na powodów; pozwana uregulowała jedynie część należności. Pozostałej części powodowie dochodzą niniejszym pozwem.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany przyznał, że: pozwany zakład ubezpieczeń

likwidował z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku komunikacyjnego szkodę z dnia 17.12.2013 r., zgłoszoną mu w tym samym dniu; poszkodowany przez 5 dni (od 15.01.2014 do 20.01.2014) wynajmował od powoda pojazd zastępczy wg dobowej stawki 364 zł netto; z tytułu wykonanych usług powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 1820 zł netto tytułem najmu pojazdu zastępczego i wystąpił do pozwanego o zwrot ww. kosztów określonych na fakturze; pozwany uznał żądanie co do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego za zasadne i wypłacił z tego tytułu kwotę 950 zł netto- uznając pełny okres najmu (5 dni), weryfikując jednak stawkę do 190 zł netto/ dobę; na mocy cesji z dnia 15.01.2014 r. powód nabył od poszkodowanego wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Wyrokiem z dnia 1 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Poznań -Stare Miasto w Poznaniu w punkcie I. oddalił powództwo; w punkcie II. kosztami postępowania obciąża powoda w całości, a wyliczenie tych kosztów pozostawia postanowieniu referendarza sądowego po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany zakład ubezpieczeń likwidował z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku komunikacyjnego szkodę z dnia 17.12.2013 r., zgłoszoną mu w tym samym dniu.

Poszkodowany K. U. przez 5 dni (od 15.01.2014 do 20.01.2014) wynajmował od powodów pojazd zastępczy na podstawie umowy z 15 stycznia 2014r.

Zgodnie z § 5 umowy koszt najmu miał być obliczony zgodnie z Cennikiem.

Z tytułu wykonanych usług powodowie wystawili fakturę VAT nr (...) na kwotę 1820 zł netto tytułem najmu pojazdu zastępczego i wystąpili do pozwanego o zwrot ww. kosztów określonych na fakturze.

Pozwany uznał żądanie co do pojazdu zastępczego za zasadne i wypłacił z tego tytułu kwotę 950 zł netto- uznając pełny okres najmu (5 dni), weryfikując jednak stawkę do 190 zł netto/ dobę. Na mocy cesji z dnia 15.01.2014 r. powodowie nabyli od poszkodowanego wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, tj. umowy najmu pojazdu zastępczego z dnia 15 stycznia 2014r., Cennika, ogólnych warunków umowy, faktury VAT nr (...), decyzji pozwanego znajdujących się w załączonych do akt aktach szkodowych. Dokumenty powyższe nie były kwestionowane przez strony co do ich prawdziwości i autentyczności, a sąd nie znalazł podstaw aby uczynić to z urzędu.

Sąd przeprowadził również dowód z zeznań świadka K. U. -poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym. Zeznania te jednak niewiele wniosły do sprawy. Świadek zeznał, że w ciągu ostatnich lat miał kilka kolizji drogowych. Zeznał, że nie zna powodów, ale wskazał, że na k. 7 tj. na umowie najmu jest jego podpis oraz przyznał, że jego podpis jest również na umowie cesji. Zeznał, że „wjeżdżał do serwisu i wyjeżdżał samochodem zastępczym". Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, aczkolwiek w większości dotyczyły one okoliczności, które w niniejszej sprawie nie były sporne.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne - art. 6 k.c. w zw. z art.3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei, zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością

przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W niniejszej sprawie zarówno fakt zawarcia jak i ważność umowy najmu pojazdu zastępczego oraz umowy cesji wierzytelności nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, póź. 1152 ze zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zatem w sytuacji zaistnienia szkody ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC z sprawcą szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Ta zasada odnosi się również do kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, oczywiście w zakresie, w jakim pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, w tym wypadku z kolizją drogową. Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu, którego odpowiedzialność wynika z art. 436 § 2 k.c. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczaniu OC koniecznym było więc sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Określone w tym przepisie reguły nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, póź. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, póź. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.). W świetle aktualnych poglądów orzecznictwa należy uznać, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała SN z 17.11.2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów - celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia.

W przedmiotowej sprawie pozwana zakwestionowała roszczenie powodów co do wysokości. Pozwana zakwestionowała wysokość stawek, których zapłaty dochodzą powodowie, uznając je za wygórowane. Pozwana nie kwestionowała natomiast legitymacji czynnej powodów wynikającej z umowy cesji wierzytelności, okoliczności wypadku ubezpieczeniowego ani własnej odpowiedzialności jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy, nie kwestionowała również czasu trwania najmu pojazdu zastępczego.

Analizując zakres odpowiedzialności pozwanego sąd zważył, że szkoda może polegać m.in. na pozbawieniu uprawnionego możliwości korzystania z rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.09.2004 r., sygn. akt IV CK 672/03, LEX nr 146324). W tym kontekście ponoszenie kosztów najmu pojazdu zastępczego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, a powód może żądać od pozwanego zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego poniesionych w okresie potrzebnym na naprawę jego samochodu uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03, Biuletyn Sądu

Najwyższego oraz z dnia 26 listopada 2002 roku, V CKN 1397/2000, niepubl.). Pozwana nie kwestionowała odpowiedzialności za koszt najmu pojazdu zastępczego. Jediną kwestią sporną w niniejszej sprawie była kwestia wysokości stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego.

W umowie najmu zostało wskazane, że wysokość czynszu najmu zostanie określona zgodnie z Cennikiem. W ocenie sądu, odwołanie do Cennika nie jest jednak wystarczające. Powód zaniechał bowiem złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów i kosztorysowania napraw na okoliczność ustalenia średnich kosztów najmu (dobowej stawki) pojazdu zastępczego w związku z czym należy uznać, że nie wykazał on, że poniesione przez niego koszty wynajmu pojazdu zastępczego w zakresie zastosowanej stawki dobowej są celowe i ekonomicznie uzasadnione tj. że przyjęta przez niego stawka za dobę wynajęcia pojazdu zastępczego nie przekracza średniej stawki rynkowej, a nawet że mieści się w granicach stawek rynkowych.

Zgodnie z ogólnymi regułami odpowiedzialności odszkodowawczej, to na powodzie spoczywa ciężar dowodu, że poniósł szkodę i w jakiej wysokości oraz że szkoda ta powstała na skutek zdarzenia, z którym łączy się obowiązek odszkodowawczy dłużnika jak również, że powstała szkoda jest normalnym następstwem tego zdarzenia tj. że poniesione koszty nie przekraczają ponad przyjętą w danych stosunkach miarę, czyli w okolicznościach przedmiotowej sprawy, że przyjęta stawka za dobę wynajęcia pojazdu zastępczego nie przekracza średniej ceny rynkowej tego typu usługi. Powód obowiązkowi nie sprostał, albowiem poza swoimi twierdzeniami nie zaoferował jakichkolwiek dowodów na poparcie powyższych okoliczności.

W ocenie sądu powód powinien udowodnić, że nakłady poniesione na wynajem pojazdu zastępczego były celowe i ekonomicznie uzasadnione gdyż tylko wówczas można uznać za spełnione przesłanki adekwatnego związku przyczynowego, którego istnienie powinien udowodnić powód. Oczywiście jest bowiem, że związek przyczynowy określa nie tylko to, czy dana szkoda jest następstwem danego zdarzenia sprawczego, ale wyznacza również granice obowiązku odszkodowawczego, czyli w przedmiotowej sprawie - wysokość czynszu najmu.

Nie bez znaczenia jest również fakt, że najem pojazdu zastępczego w klasie adekwatnej do pojazdu uszkodzonego był możliwy do zorganizowania za pośrednictwem pozwanego za stawkę nie wyższą niż 190 zł netto. Jeżeli powód poniósł z tego tytułu wyższe koszty, to nie może przerzucać ich na pozwanego, jeżeli ten gotów był świadczyć usługi za kwotę niższą, tj. 190 zł netto. Podnieść należy, że zgodnie z treścią art. 16 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK poszkodowany jest zobowiązany do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się.

Sąd podziela przy tym pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r., IICZP 5/11, zgodnie z którym nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 par 2, art. 826 par 1 k.c i art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika.

Zgodnie z powyższym, w związku z nieudowodnieniem przez powoda rzeczywistej stawki najmu, do czego na mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. powód był zobowiązany powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Szczegółowe wyliczenie kosztów sąd pozostawił referendarzowi sądowemu (art. 108 § 1 k.p.c.).

Od powyższego wyroku apelację złożyli powodowie. W apelacji z dnia 29. 05. 2017 r. zaskarżyli w całości wyrok I instancji zarzucając mu:

- **naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zdanie 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 kpc.** poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, że w przypadku zakwestionowania przez pozwanego wysokości stawek, których zapłaty dochodzą powodowie, uznając je za wygórowane, ciężar dowodu obciążał nie pozwanego a powodów,

- **sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego,** skutkujące błędnym przyjęciem, że najem pojazdu zastępczego w klasie adekwatnej do pojazdu uszkodzonego był możliwy do zorganizowania za pośrednictwem pozwanego za stawkę nie wyższą niż 190 zł netto (str. 5 akapit 4 uzasadnienia wyroku) podczas, gdy na poparcie ww. twierdzenia pozwanego nie został zawnioskowany ani przez powodów ani przez pozwanego żaden dowód a zatem twierdzenie to nie zostało wykazane i w konsekwencji pozostaje ono sprzeczne z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego,

- **naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c.** poprzez dokonanie przez Sąd I Instancji nie swobodnej i wszechstronnej a dowolnej i wybiórczej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Wskazując na powyższe zarzuty, wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów 870 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi dla ww. kwoty od dnia 28 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powodów pozwany pismem z dnia 29.06.2017 r. wnosił o oddalenie apelacji w całości, o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że powodowie w apelacji nie kwestionowali ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, nie ma w niej też wniosków o przeprowadzenie nowych dowodów. W tej sytuacji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji stanowią podstawę orzekania także dla Sądu odwoławczego z mocy art. 382 k.p.c.

Z ustaleń tych oraz z bezspornych faktów wynika, że pozwany w toku likwidacji szkody uznał swoją odpowiedzialność za następstwa wypadku komunikacyjnego z dnia 17.12.2013r., wypłacił z tego tytułu kwotę 950 zł netto tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego - uznając pełny okres najmu (5 dni), weryfikując stawkę czynszu najmu do 190 zł netto za dobę. Oznacza to, że żądanie powodów sprowadza się do zasądzenia różnicy między odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego a kwotą wynikającą z faktury, którą powodowie wystawili. Pozwany w toku likwidacji szkody przed procesem kwestionował wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego, czynił to na etapie procesu w I instancji i czyni tak konsekwentnie w odpowiedzi na apelację. Sąd Okręgowy podziela tu zapatrywania Sądu I instancji, że wysokość należnego z tytułu odpowiedzialności pozwanego odszkodowania odpowiadać powinna wartości wydatków poniesionych na kompensatę utraconej możliwości korzystania z rzeczy przez poszkodowanego, które są celowe i ekonomicznie uzasadnione i pozwalają na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw. W tej sytuacji powodowie domagając się wskazanej wyżej różnicy między wypłaconym odszkodowaniem a przyjętą przez siebie wartością odszkodowania obowiązani są wykazać, że to kwota objęta żądaniem pozwu spełnia powyższy warunek. W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób jest przyjąć, że z faktu uznania przez pozwanego swojej odpowiedzialności i z faktu wypłaty przez pozwanego kwoty uznanej przez ubezpieczyciela za celowy koszt najmu pojazdu zastępczego, wynika jakiegokolwiek domniemanie faktyczne w rozumieniu art. 231 k.p.c., wskazujące, że przedstawione przez powodów żądanie odpowiada wskazanym wyżej kryteriom ustalania wysokości odszkodowania. Tylko bowiem w takim wypadku nastąpiłoby przeniesienie ciężaru dowodzenia zasadności ustalenia

wysokości stawki za najem pojazdu zastępczego na pozwanego. W świetle art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to powodowie domagając się zasądzenia kwoty podwyższonego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego powinni wykazać się inicjatywą dowodową. Ustalenie wysokości stawki rynkowej czynszu najmu pojazdu zastępczego, nie jest możliwe bez zasięgnięcia opinii biegłego. Sama różnica między stawką proponowaną w fakturze wystawionej przez powodów a stawką wskazaną przez pozwanego jest istotna, gdyż stanowi prawie równowartość kwoty wypłaconej przez pozwanego. Sąd nie posiada narzędzi pozwalających na ustalenie wartości takich stawek innych niż opinia biegłego. Nie zgłoszenie takiego wniosku dowodowego przez powodów w toku postępowania przed Sądem I instancji powoduje w ocenie Sądu Okręgowego, że żądanie zasądzenia podwyższonego odszkodowania nie jest poparte innym dowodem niż faktura powołana w toku procesu, a wobec zakwestionowania wysokości stawki czynszu najmu przez pozwanego w toku procesu (i wcześniej w ramach likwidacji szkody) nie sposób było uznać, że powodowie skutecznie wykazali, by żądana kwota stanowiła konieczny i celowy koszt pozostający w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem komunikacyjnym objętym odpowiedzialnością pozwanego.

Tym sposobem w ocenie Sądu Okręgowego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 6 k.c. w związku z przywołanymi w apelacji przepisami art. 232 i 278 k.p.c. należy uznać za nieuzasadniony.

To zaś czyni bezprzedmiotowym badanie pozostałych zarzutów, gdyż pozostają one w związku z tym pierwszym. Jest tak, gdyż w braku ustaleń co do wartości rynkowych stawek czynszu najmu pojazdu zastępczego, wynikających z opinii biegłego, nie jest możliwe zweryfikowania wniosków Sądu odnoszących się do tego, czy użyta przez pozwanego stawka czynszu najmu ma odzwierciedlenie w stawkach funkcjonujących na rynku. Z tego powodu, mimo iż wskazana przez apelującego konstatacja Sądu Rejonowego rzeczywiście nie ma odniesienia do ustaleń faktycznych, nie ma ona żadnego znaczenia dla samej istoty rozstrzygnięcia, z przyczyn podanych wyżej, to jest wobec niewykazania przez powodów wysokości roszczenia.

Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. jest chybiony o tyle, że w istocie ustalenia Sądu Rejonowego poczynione były w oparciu o dowody, które w sprawie nie były sporne i o okoliczności w istocie przyznane przez strony.

Z tych powodów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda w p. 1 wyroku, zaś w p. 2. na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. 10. 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz 1804 ze zm.) zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania odwoławczego.

SSO A. Kulczewska-Garcia SSO A. Czarnecka del. SSR D. Małecki